

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. P.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou AK se sídlem Praha 1, Politických vězňů 911/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2015, čj. OAM-657/ZA-ZA02-ZA02-2015

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen NSS) zrušil svým rozsudkem ze dne 6. dubna 2017, čj. 1 Azs 87/2017 rozsudek krajského soudu ze dne 6. 2. 2017, čj. 29 Az 55/2015, kterým krajský soud zamítl žalobu ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Jako jedinou důvodnou námitku kasační stížnosti NSS hodnotil to, že se soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou zhoršující se bezpečnostní situace na Ukrajině a uvedl, že žalobní tvrzení poukazuje na napjatou politickou situaci na celém území země, kdy velká část Ukrajiny se nachází v ozbrojeném konfliktu a prognóza vývoje je nejistá. MZV varuje občany před cestami nejen do Luhanské a Doněcké oblasti, ale i do oblasti Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské. Stěžovatelova žalobní argumentace cílí k nesprávnosti závěrů žalovaného o tom, že probíhající konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou má vliv a

reálný dopad pouze na některé oblasti země, neboť hrozba další eskalace konfliktu negativně ovlivňuje všechny obyvatele Ukrajiny. K této žalobní námitce se krajský soud nijak nevyjádřil, posouzení této žalobní námitky je však podstatné z důvodu úvah o možném udělení doplňkové ochrany, její vypořádání je proto nezbytné. **Na tomto místě pak krajský soud zdůrazňuje, že ve svém rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval i všemi dalšími stížnostními námitkami žalobce a dospěl k závěru, že ostatní námitky stěžovatele jsou nedůvodné.**

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je krajský soud přesvědčen, že může zrekapitulovat své závěry v dříve vypracovaném rozhodnutí o žalobě žalobce, a to následujícím způsobem:

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 25. 11. 2015 o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tuto neuděluje, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil včasnou žalobou, v níž žalovanému vyčítal porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, s tím, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, konkrétně § 12, § 14 a § 14a. V doplnění žaloby pak zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce nesouhlasí s posouzením své situace správním orgánem, k neudělení doplňkové ochrany připomíná, že v případě návratu do země původu je ohrožen vážnou újmou, spočívající v mučení, nelidském či ponižujícím zacházení či trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce nenastoupil k výkonu povinné vojenské služby, což je na Ukrajině posuzováno jako trestný čin, za který žalobci hrozí trest odnětí svobody až na pět let. Žalovaný si neobstaral jedinou informaci o stavu vězeňství na Ukrajině, ze zpráv vyplývá, že podmínky ve vězeňství jsou tristní, žalobce odkazuje na podklad USDOS – US Department of State, který tamní situaci hodnotí jako špatnou, nenaplňující mezinárodní standardy a vážně ohrožující zdraví vězňů osob, přetrvávajícím problémem je přeplněnost věznic, špatná hygiena, nedostatek vhodného osvětlení a jídla i zdravotní péče. Žalovaný se pak dostatečně nevypořádal ani se stále zhoršující se bezpečnostní situací na Ukrajině, dospěl k závěru, že je stále špatná pouze v obou východních oblastech a žalobci objektivně nic špatného v případě návratu nehrozí. Politická situace je však stále napjatá na celém území země, velká část Ukrajiny se v ozbrojeném konfliktu nachází a prognóza vývoje je značně nejistá. MZV ČR varuje občany před cestami nejen do Luhanské a Doněcké oblasti, ale i do oblastí Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské. Nedostatečně se pak žalovaný vypořádal i s otázkou rodinné situace žalobce, nesprávná argumentace je ta, že žalobce není zapsán v rodném listě mladšího syna, jde o skutečnost formální, nemající vztah k faktické situaci. Z objektivních důvodů sice nežije se syny ve společné domácnosti, existují však mezi nimi silné citové vazby, pravidelně se vídají a fungují jako běžná rodina po rozvodu. Případné odloučení o nezletilého syna by žalobce vnímal jako nepřiměřený zásah do rodinného života a zde odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemné reakce žalovaného ze dne 1. 3. 2016 plyne, že u žalobce se jedná o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, když první byla podána v r. 2004, byla zamítnuta jako nedůvodná, což potvrdilo i následné soudní řízení před KS v Ostravě a Nejvyšším správním soudem. Žalobcovy děti pak mají již i čs. státní občanství, žalobce tvrdí důvod sdílení společného života s nimi na zdejším území, je si vědom, že od r. 2014 nemá legálně upravený pobyt. Tyto lidsky pochopitelné skutečnosti

však nelze subsumovat pod azylovou relevanci zákon o azylu. Nejvyšší správní soud pak již v poslední době mnohokrát judikoval hodnocení situace na Ukrajině jako situace neexistence totálního konfliktu, kdy by každý civilista byl ohrožen již samotnou přítomností na území a též situace branné povinnosti, která je legitimní občanskou povinností a podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud by její výkon byl spojen s rizikem účasti na bojových akcích ve válečném konfliktu. Žalovaný dále uvedl, že průběžně monitoruje politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině, za poslední rok byl zaznamenán výrazný pozitivní posun v standardizaci systému výkonu vojenské služby a v systému vysílání do oblasti bojů na východě země, včetně přístupu státních orgánů k postihu za nenastoupení vojenské služby v rámci částečné mobilizace. Odkazuje na informaci, zpracovanou vojenským úsekem při ZÚ ČR Kyjev, uvádějící, že do zóny ATO mohou být nadále vysíláni pouze dobrovolníci, kteří absolvují tříměsíční výcvik. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu k nástupu do armády není nově zřízenou vojenskou prokuraturou kvalifikováno jako trestný čin, pokud však osoba, která povolávací rozkaz převezme, do armády nenastoupí, je ohrožena trestem odnětí svobody v délce 2 – 5 let. V praxi je uplatňován a dodržován i zákon o civilní službě, který zavedl institut alternativní služby pro případ odmítnutí použití zbraně, např. z náboženských důvodů, a to výkonem vojenské služby v nemocnicích. Dále pak žalovaný odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 1994, čj. 6 A 583/93 a rozhodnutí NSS ze dne 16. 7. 2012, čj. 8 Azs 14/2012. K námitce o neudělení doplňkové ochrany správní orgán připomíná, že jejím smyslem a účelem poskytnutí subsidiární ochrany a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených ust. § 14a neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Institut se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, žalovaný se těmito skutečnostmi v případě žalobce pečlivě zabýval, důvody pro udělení ochrany však nebyly shledány. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Zástupkyně žalobce v písemné replice ze dne 16. 3. 2016 pak připomněla, že žalovaný měl poté, co konstatoval případnou hrozbu trestu odnětí svobody za nenastoupení vojenské služby zkoumat, jaké mohou být důsledky odmítání nástupu k výkonu vojenské služby pro žalobce, tedy, zda mu případně v ukrajinských věznicích nehrozí nelidské či ponižující zacházení. Z informací o zemi původu plyne, že tamní podmínky jsou tristní, žalovaný na tuto námitku nereagoval ani ve svém vyjádření, stejně tak pominul další žalobní námitku, tedy, že se nedostatečně vypořádal s rodinnou situací žalobce jako možným naplněním důvodu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Ze správního spisu plyne, že současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal v ČR dne 4. 8. 2015, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, jeho rodiče již zemřeli. Je rozvedený, na Ukrajině žijí jeho 2 sourozenci, v ČR pak jeho bývalá manželka a dva synové, z toho jeden nezletilý, oba jsou již státními občany ČR a bývalá manželka má upraven trvalý pobyt. Žalobce žil na Ukrajině do r. 1996, tamtéž pak od února 2013 do dubna 2014, jinak pobývá v ČR. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má SŠ vzdělání a odborné předpoklady k výkonu profese truhláře. V letech 1997 – 2010 podnikal, jinak vykonával příležitostné práce. Z Ukrajiny v r. 2014 odjel, protože zde má své

děti, přijel na polské vízum. Na Ukrajině dostal tři povolávací rozkazy, mohl by dostat trvalý pobyt v Polsku, ale má zde děti. Z ČR případně odjede, až bude mladší syn dospělý. O azyl dříve žádal v r. 2004, věc byla ukončena jako zjevně nedůvodná. Žalobce uvedl, že vrátit se nechce, nemá tam za koho bojovat, jeho děti žijí zde. V rámci pohovoru téhož dne pak žalobce uvedl, že před odjezdem z Ukrajiny žili s manželkou v rodinném domku ve městě Kozova, nyní žije sám v pokoji v Praze. Synové žijí ve společné domácnosti s bývalou manželkou, která má za přítele Čecha, u mladšího syna není žalobce uveden v rodném listě jako otec, neboť v době jeho narození již byli rozvedeni. Se syny je žalobce v kontaktu, jak to je možné, alespoň dvakrát, třikrát týdně, finančně přispívá. Od r. 1997 do r. 2004 měl žalobce na zdejší území upraven dlouhodobý pobyt, požádal o azyl, poté se vrátil na Ukrajinu, obnovil si dlouhodobý pobyt, změnil si jméno. V r. 2012 ztratil CP, ukrajinské ambasádě trvalo 4 měsíce, než mu vydala výjezdní cestovní doklad, jel si vyřídit CP na Ukrajinu, po návratu podal žádost na cizineckou policii o prodloužení, ale nedokázal vyhovět finančním podmínkám dlouhodobého pobytu a v září 2014 o něj přišel. Má přítelkyni, ale do své pobytové záležitosti nechce zatahovat další lidi, ani děti, ví, že azyl asi nedostane, ale jde o čas. Podmínky azylu zná. Cestovní pas si nemohl zařídit, na Ukrajině začaly demonstrace, v Ternopolu, kde by došlo k vyřízení, podpálili budovu ministerstva vnitra, na ulicích bylo sto tisíc lidí. Kozova je dvacet kilometrů od Ternopolu. Sestra žalobci sdělila, že od začátku r. 2015 mu doručovali asi třikrát povolávací rozkaz, má vojenskou specializaci. V ČR dostal zákaz pobytu na 8 měsíců, chtěl odjet na Ukrajinu, ale bratr utekl na tři měsíce do Polska, protože začali povolávat na vojnu, nyní je zpátky, ale vychází jen v noci. Žalobce nevidí smysl bojovat na Ukrajině, má děti v ČR a za co by bojoval, byl na vojně v SSSR a ví, o čem to je. V případě nenastoupení mu hrozí vězení. K Ukrajině nic necítí, každý den se mění vláda. Pro trvalý pobyt by se musel vrátit, vyzvednout podklady, celý proces trvá rok, mohli by ho chytit a odvést. Během silniční kontroly se ho pokusili okrást „dobrovolníci“, ale bylo jich pět, tak se jich zbavili. K problémům se státními orgány Ukrajiny žalobce uvedl, že jim trvalo čtyři měsíce, než mu vyřídili náhradní cestovní pas, udělali to schválně, aby mu propadl pobyt. Chtějí, aby se Ukrajinci vrátili na Ukrajinu. Žalobce se vrátit nechce, má zde děti. Téhož dne pak byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že se s nimi nechce seznamovat ani vyjadřovat se k nim, nežádá jejich doplnění.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který

Ize udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud v Hradci Králové se v původním rozhodnutí ze dne 6. 2. 2017 vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce následujícím způsobem:

Předně s ohledem na pobyt žalobce na zdejšího území a jeho okolnosti konstatoval, že považuje žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelovou, podanou z důvodu legalizace zdejšího pobytu. Do České republiky žalobce přicestoval prakticky před dvaceti lety, a to za prací, a o udělení mezinárodní ochrany požádal až poté, co mu byl vydán zákaz pobytu a nepodařilo se mu vyřídit dlouhodobý pobyt. K důvodům, výše soudem citovaným v ust. § 12 zákona o azylu ve své žádosti žalobce prakticky ničeho neuvedl, sdělil, že jeho sestra ho informovala o tom, že mu na Ukrajině chodí povolávací rozkazy a on na vojnu nastoupit nechce, protože nemá za co bojovat. Na Ukrajinu se vrátit nechce, v České republice má děti. V dalším pak krajský soud konstatoval, že z výpovědí žalobce z průběhu správního řízení, kde dostal dostatečný prostor pro uvedení všech podstatných důvodů a okolností své věci, rozhodně nevyplývá, že by se žalobce obával špatných podmínek

v ukrajinských věznicích a správní orgán proto neměl povinnost, domýšlet jakkoliv důvody žalobcovy žádosti a odůvodňovat nad rámec žalobcem sdělených skutečností další situace. Zde pak soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2006, čj. 1 Azs 45/2004 a další, v tomto směru následně učiněná. Krajský soud pak konstatuje, že v tomto závěru mu dal ve svém rozhodnutí ze dne 6. 4. 2017 NSS za pravdu. Soud pak připomněl, že ani on nemá povinnost se takovou námitkou, neuplatněnou v průběhu správního řízení, podrobněji zabývat. Krajský soud pak dále považoval z žalobou napadeného rozhodnutí za dostatečně vypořádanou otázku azylové nerelevance problému snahy žalobce vyhnout se výkonu vojenské služby. Na str. 4 rozhodnutí ve věci žalovaný připomněl, že výkon vojenské služby je státoobčanskou povinností, odkázal na mezinárodní dokumenty, pojednávající o vyhýbání se nástupu k vojenské službě ve vztahu k právnímu postavení uprchlíka. Krajský soud shledal odůvodnění neudělení azylu co do podmínek § 12 zákona o azylu, a to jak pod písm. a), tak i b) za vyčerpávající a tedy dostatečné, s tím, že na argumentaci správního orgánu lze plně odkázat. Konstatoval též, že žalovaný opodstatněně odkázal na rozhodnutí NSS, zabývající se problémem zneužití jednotlivých institutů zákona o azylu pro legalizaci pobytu cizince na území ČR.

Krajský soud pak ve svém rozhodnutí poukázal na to, že podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu žalobce nesplňuje a tento svůj závěr nemění ani po vydání rozhodnutí NSS v dané věci. K ust. § 14 zákona o azylu pak uvedl, že o tento typ ochrany žalobce nežádal, proto i po seznámení se s celým spisem, ve věci žalobce vedeným, jeho důvody pro udělení mezinárodní ochrany i žalobními námitkami, považuje vypořádání žalovaného na str. 5 přezkoumávaného rozhodnutí za dostatečné. Krajský soud pak doplňuje, že ani po novém přezkoumání věci neshledal žádné důvody, hodné zvláštního zřetele, které by mohly v případě žalobce vést k úvaze o mimořádnosti jeho věci, není zdravotně postižený, není ani blízký věku stáří, který by mohl znamenat důvody, hodné zvláštního zřetele v azylově relevantním smyslu.

Další námitkou žalobce pro rozhodnutí o jeho pobytu v ČR na základě zákona o azylu byl jeho soukromý a rodinný život. V tomto směru považoval soud vypořádání žalovaného, učiněné na str. 6 rozhodnutí ze dne 25. 11. 2015, za dostatečné a konstatoval, že žalobce s bývalou manželkou a starším synem nežije ve společné domácnosti, mladší syn se narodil po rozvodu rodičů a žalobce není uveden v jeho rodném listě. Bývalá manželka má přítele, který je Čech a žalobce má přítelkyni. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že naznačená situace není azylově relevantní a Nejvyšší správní soud dal krajskému soudu v tomto směru za pravdu. Ten učinil závěr v tom smyslu, že žádná z žalobcem uvedených okolností není natolik zásadní, aby mohla vést k závěru o nepřiměřených dopadech případného krátkodobého odloučení žalobce od jeho dětí a bývalé manželky.

Jak již krajský soud výše uvedl, NSS považoval za důvod pro zrušení rozhodnutí soudu nedostatečné vypořádání žalobní námitky o aktuální nedobré a ohrožující situaci na Ukrajině. V průběhu správního řízení k tomuto tématu žalobce uvedl, že by byl ohrožen povoláním na vojnu, což žalovaný, jak též soud výše uvádí, dostatečně vypořádal ve svém rozhodnutí. K udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, konkrétně pak k námitce žalobce o zhoršující se bezpečnostní situaci na Ukrajině a napjaté politické situaci na celém území země,

kdy její velká část se nachází v ozbrojeném konfliktu a prognóza vývoje je nejistá lze z napadeného rozhodnutí ve věci konstatovat vyjádření žalovaného na str. 7, kdy uvádí, že jednoznačně nedobrá situace je v tomto směru v Doněcké a Luhanské oblasti, žalobce uvedl, že jeho posledním místem pobytu bylo město Kozova v Ternopilské oblasti, tedy na západě země, kde lze dlouhodobě považovat bezpečnostní situaci za dobrou. Proto žalovaný neshledal v případě žalobce a jeho případného návratu do vlasti ohrožení z důvodů, upravených § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobní námitka, jak též soud výše uvádí z citace rozhodnutí NSS, směřuje k nedostatečnosti takové argumentace a odkazuje na internetovou stránku MZV ČR http://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/ukrain_a_bezpecnostni_situace_na_vychode. Krajský soud konstatuje, že na této stránce MZV ČR se nachází popis situace na Ukrajině pro občany ČR, kteří cestují na Ukrajinu, s platností i v den rozhodování krajského soudu. **S názvem – „Ukrajina: Bezpečnostní situace na východě a jihu země“** zde MZV ČR důrazně doporučuje občanům České republiky necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde stále dochází k nepravdělným ozbrojeným střetům. Pokud se občané ČR v těchto oblastech nacházejí, MZV vyzývá k jejich okamžitému opuštění. Rozhodnou-li se čeští občané i přes toto doporučení setrvat v těchto oblastech, vystavují se reálnému riziku možného zadržení, odebrání cestovních dokladů a osobního majetku, nehumánního zacházení či újmy na zdraví. Je rovněž absolutně zakázáno vstupovat či opouštět území, jež nejsou pod kontrolou ukrajinských orgánů, bez vyřízeného speciálního povolení a jinudy než přes stanoviště, jež pro tento účel zřídily ukrajinské instituce. Dne 26. 1. 2015 byl ve výše uvedených oblastech zaveden mimořádný stav. Zároveň pro celé území Ukrajiny platí stav vysoké bdělosti a zvláštní ochrany pro zajištění bezpečnosti strategických objektů. MZV rovněž nedoporučuje občanům ČR cestovat do Autonomní republiky Krym a města Sevastopolu. V této souvislosti MZV upozorňuje, že ukrajinská strana povoluje průjezd cizincům mezi dočasně okupovaným územím Krymu a zbytkem Ukrajiny přes k tomu zřízená kontrolní stanoviště pouze na základě speciálního povolení. Pokud se cizinec pokusí přejít přes tato kontrolní stanoviště bez zmíněného speciálního povolení, vystavuje se riziku trestního i finančního postihu. Rovněž i v případě Krymu se za hrubé porušení ukrajinských zákonů s odpovídajícími důsledky považuje situace, kdy cizinec na toto území vstoupí jiným způsobem než přes výše uvedená kontrolní stanoviště. Kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace MZV vyzývá občany ČR k obezřetnosti rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti. MZV obecně doporučuje vyhýbat se místům s velkou koncentrací osob a vyzývá k neúčasti v demonstracích a pochodech. MZV doporučuje cestovatelům registrovat se před případnou cestou na Ukrajinu v databázi cestovatelů DROZD na příslušné webové stránce.

Krajský soud předně konstatuje, že se jedná o doporučení Ministerstva zahraničních věcí České republiky, adresované občanům ČR, kteří cestují na Ukrajinu jako cestovatelé – cizinci, tedy osoby, které případně neznají domácí jazyk, a je pro ně tedy případně i složité z různých médií a zpráv zjistit přesně aktuální bezpečnostní situaci a její stav v daný moment, též se jedná o cizince s povinností prokázání se cestovním pasem a jinými doklady, neboť nemají trvalý pobyt na území Ukrajiny, též pak bez znalostí místních zvyklostí. Soud pak z daného textu jasně dovozuje, že skutečně nebezpečná situace trvá pro pobyt civilistů v oblasti Doněcké a Luhanské, jak žalovaný uváděl ve svém rozhodnutí, vzhledem k nejistému vývoji situace pak v případě jejího náhlého zhoršení a rozšíření konfliktů i v oblastech

sousedících. Soud však připomíná, že toto doporučení bylo MZV zpracováno již v létě 2015 a dosud se uváděné závažné zhoršení situace do dalších oblastí nenaplnilo. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (listopad 2015) měl žalovaný k dispozici vcelku podrobný materiál z databáze ČTK o vývoji situace na Ukrajině z průběhu celého roku 2014 (květen, červenec, srpen, říjen), Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 15/1 2015 – Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 2, dále pak aktualizace situace z května, června 2015. Tyto podklady popisují uzavření příměří v únoru 2015, jako součást balíčků opatření pro naplnění Minských dohod z 12. 2. 2015, popisují však i nadále jeho porušování, spočívající především v izolovaných střetech. Též popisují určité komplikace bezpečnostní situace, např. tři zabité a patnáct zraněných osob z průběhu demonstrace v Charkově, výbuch nálože v Oděse, hodnocené jako teroristické činy. Podklady však nehovoří o žádném azylově relevantním nebezpečí, kterým by byli ohroženi všichni občané Ukrajiny v západních oblastech země a soud je tak přesvědčen, že nejen v době vydání rozhodnutí žalovaného, ale i poté, kdy soud řešil námitky žalobce v řízení soudním, nebyly střední a západní oblasti Ukrajiny územím, kde by mohl být žalobce v případě svého návratu do země původu, ohrožen vážnou újmou, charakterizovanou v ustanovení § 14a odst. 2, ať již pod písm. a), b), případně že by bylo možné na něho vztáhnout nebezpečí, popsané pod písm. c). V této souvislosti soud poukazuje např. na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2016, kdy pod sp. zn. 49 Az 30/2015 soud řešil podobný problém se závěrem, že pokud předmětné území není ve stavu tzv. totálního konfliktu (tedy konfliktu, který zahrnuje celé území a vyznačuje se vysokou intenzitou ohrožení pro všechny civilisty nacházející se v daném teritoriu), je pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu zapotřebí, prokázat určitou míru specifického dotčení, vyplývajícího z osobních charakteristik a situace žadatele, přičemž tato míra individualizace musí být tím větší, čím nižší je rozsah a intenzita probíhajícího konfliktu. Soud pak neshledal ani porušení písm. d) tohoto ustanovení.

Krajský soud připomíná, že žalobce sám ve své výpovědi uvedl, že podmínky azylu zná, je si zřejmě vědom toho, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu nesplňuje, jde mu o čas, kdy na zdejším území může legálně pobývat z důvodu žadatele o azyl. Takový důvod je však prakticky zneužitím azylové procedury a soud proto uzavírá, že institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k legalizaci pobytu cizinců, konečně, žalobce si je těchto skutečností dobře vědom.

Protože žalobce nesplňuje žádnou z podmínek mezinárodní ochrany, upravené zákonem o azylu v ust. §§ 12 – 14b), což žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 25. 11. 2015 dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a protože soud neshledal žádnou vadu řízení, po přezkoumání věci s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítá jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náklady řízení nevyčísлил.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. říjen 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.